

de set en set

JOAN VENTURA

Salvar la banca?

Corren rumors insistents sobre la necessitat de nacionalitzar la banca, encara que sigui temporalment, per evitar el col·lapse financer. Als Estats Units –ja saben que tot comença i acaba allà mateix–, l'últim premi Nobel d'Economia, Paul Krugman, és partidari de la nacionalització amb diferents arguments, tots prou diàfans, com per exemple aquest: «Hi ha grans bancs que es troben perillosament vora del precipici; de fet, ja haurien fet fallida si els inversors no confessessin que l'Estat els rescata si fa falta.» Les injeccions de diner públic a la banca nord-americana són molt importants, mentre que a la Gran Bretanya el govern hi ha posat diners a canvi d'entrar en l'accionariat i en els consells d'administració, que és una

“ Els sous que cobren alguns grans directius de la banca són amorals

manera de controlar i sanejar la banca i poder tornar-la a privatitzar. Perquè posar-hi diners a fons perdut per salvar els resultats i que llavors aquests milions no vegin la llum pública, ni en forma de crèdits ni d'hipoteques, és quelcom que ningú no pot acceptar. En canvi, tothom té molt clar que els sous indecents que cobren alguns dels grans directius de la banca espanyola i mundial són del tot amorals. Quan una bona part de la població pateix per arribar a final de mes, hi ha directius que cada dia guanyen més de 6.000 euros, un milió de les antigues pessetes. Sí, això és l'economia de mercat, però mirin l'escàndol que hi ha als Estats Units perquè els directius de la companyia asseguradora AIG destinen 128 milions d'euros als pagaments de primes. Al·leguen que són compromisos contractuals, però aquesta empresa ha rebut quantitats extraordinàries de diner públic (138.000 milions d'euros) i els directius que rebran els sobresous són els principals responsables del desastre. Actituds com aquestes, quan hi ha milions de persones que no tenen feina i en molts casos ni subsidi, representa sembrar els gèrmens per a la revolució social. Temps al temps.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

El semàfor de Llambilles

● Tenim un important tap i semàfor a les comarques gironines, el semàfor de Llambilles. El temps passa i continuen les cues, les pèrdues de temps, les despeses de carburant, la contaminació i les emprenyades dels seus usuaris... L'any passat en un programa de ràdio vaig sentir el Sr. Manel Nadal, secretari de Mobilitat, dient que per l'estiu proper (2009) aquest problema estaria solucionat provisionalment amb una rotonda, en espera de la variant que ha d'eliminar els problemes del trànsit d'aquest indret amb tanta mobilitat de les nostres comarques. Sembla estrany que només ens queixem els usuaris, potser també ho fan els responsables municipals de pobles tan importants afectats com ara Cassà, Llagostera, Sant Feliu de Guíxols, Platja d'Aro, Calonge, Palamós... Però almenys ningú ho sap, o tampoc els fan gaire cas, a ells, els responsables de carreteres. En tot cas, com un usuari més demano una solució als responsables, penso que tenim prou motius per ser escoltats i sobretot per buscar-hi una solució ràpida, eficaç, valenta que solucioni el problema d'aquest punt negre comarcal. / JORDI DOLTRA. Sant Gregori (Gironès).

No ve d'una

● Sembla fet expressament per anar contra el clam de Brussel·les. D'on surten aquests patrons per glorificar un Borbó i a més que es digui Felip! Ja sabem que la memòria, ni que sigui històrica, fa mal als detentors de poder si a més és econòmic. Aquests patrons fan d'hereus d'aquell món financer (botiflers) que el

Privatització de serveis bàsics

● A Catalunya ens estan privatitzant, de mica en mica, i sense grans reaccions per part de la ciutadania, un dels drets més bàsics, com és el dret a la salut. Acords amb clíniques privades, espaiant cada vegada més gran entre revisions bàsiques (les pediàtriques, que abans s'insistia que s'havien de fer almenys un cop a l'any, ara es programen cada dos; les ginecològiques, que se'ns remarca que és importantíssim fer-les cada any, també es fan cada dos, i el test de Papanicolau, per descartar càncer de coll uterí, cada tres; les mamografies es programen cada dos anys, i per a dones entre 50 i 64 anys. Això és un bon model per a una medicina preventiva de qualitat...??), juntament amb les llargues llistes d'espera, estan fent desaparèixer un model de sanitat a l'abast de tothom. De tant en tant es deixa anar el fantasma del copagament (i qui paga la seguretat social?; que potser és gratis?) i els suggeriments, més o menys velats, de la conveniència de ser d'una mútua privada... És clar que algú de seguida s'afanyarà a dir que és que l'estat no dóna prou competències ni prou pressupost, però segur que aquesta és tota l'explicació? Tot és una qüestió de pressupost? Perquè bé que n'hi ha per a d'altres coses, que no dic que no siguin necessàries ni convenients, però més necessari i convenient que una bona cobertura sanitària, juntament amb una bona educació per als nostres fills, no hi ha res. Res.

El missatge que s'està donant sembla clar: que se salvi qui pugui; els que s'ho puguin pagar, millor per ells, i els qui no, això és el que hi ha. I quant a l'educació, de mica en mica se'ns va portant també al mateix terreny; temps al temps. I tot això, venint d'un govern d'esquerra, sembla una broma. / SILVIA MANZANA. Girona.

1714, amb tàctiques semblants, va col·laborar a mantenir Catalunya subjugada fins avui que es repeteix la història. Molt catalans de façana i espanyolistes fins a la medul·la. I encara s'estarrufen! D'on surten aquests diners per crear una fundació que enalteix una monarquia imposada pel dictador? Tan magnànims amb l'imperi espanyol i tan poc preocupats per la situació de Catalunya i l'Estatut. Ells, a la seva, a rendir vassallatge a una monarquia que per més que digui «Espanñoolees tooo-dooos» som els catalans els que en paguem les conseqüències, no comptem per a res. Així que, comtes feudals, continueu esprement els serfs per rendir tribut al Rei, que en temps de crisi

us ho agrairà i al poble, una hipoteca més. No ve d'una. / RAMON TORRAMADÉ. Salt (Gironès).

Carta oberta al Sr. Miquel Pairoli

● Què li passa, Sr. Pairoli! Per què una persona com vostè amb el domini del lèxic, el malmet dedicant-lo a la sorna, a la burla de persones que no ho mereixen?

El meu pare, profundament liberal, em va dir en un moment determinat que qui es dedicava a menysprear la gent burlant-se de detalls sense importància, en aquest cas l'americana sense cordar, el posat encarcerat o l'ús d'una armilla, era que en el fons ensenyava el seu complex d'inferioritat. Si a més amb una

falsa subtilesa es burla d'una persona que, li agradi o no, representa el nostre país i que, a més, en la seva vida professional va demostrar una talla important en el món del periodisme, el seu problema se li deu fer molt feixuc.

¿Es possible que no tingués cap argument per atacar-los i simplement li desagradava el fet de crear una fundació amb el nom de Príncep de Girona? De les persones de la «Foto per no cremar», [El Punt, 13/03/09] sols en conec personalment una d'elles, qui amb la seva tasca de cada dia treballa molt i de valent per millorar el benestar de la nostra província i en els anys que l'he tractat ha demostrat que és un Senyor amb majúscules. / EDUARD RODRÍGUEZ ENRICH. Caldes de Malavella (Selva).

Transport públic

● Agafo cada dia el bus per anar a treballar, i penso que és lamentable que des de l'Ajuntament no es faci una aposta clara pel transport públic, ja que qui en surt més perjudicat som els usuaris, que no l'utilitzem més perquè el servei és deficient, sobretot pel que fa a la freqüència de pas. Si volem que Girona sigui competitiva i sigui vista com una destinació de qualitat, ara que hi arribarà el TAV, no es pot donar preferència al transport privat. S'ha fet un primer pas amb el Sistema Tarifari Integrat, però encara hi ha moltes mancances. El carril bus hauria de ser prioritari i s'hauria de fer una redistribució de l'entramat urbà. No serà fàcil, però hem de ser ambiciosos i emmirallar-nos en grans ciutats que han apostat pel transport públic, com ara Barcelona. / LAIA BOHIGAS. Girona.

en sisif | JORDI SOLER

